

Teljesen másak a válogatottak drukkerai, mint az illető ország klubcsapatainak szimpatizánsai. Semmiféle atrocitásról nincs még hír, valószínű, hogy nagyobb baj nem is lesz. Pedig vannak itt angolok, horvátok, oroszok, írek. Hogy csak a kemény magot említsem.

Az UEFA mindenre vigyáz, ügyel, figyel. Ha nem is a román titkosszolgálatról van szó, de a svájci székhelyű intézmény már nem az első tornáját rendezi. Nagy a rend és a fegyelem a stadionok körül és azokon belül.

Már a bejutás sem túl egyszerű. A sajtó munkatársainak is percekig kell várakozniuk, míg átvizsgálják csomagjaikat, fémdetektorral ellenőrzik le, nehogy becsempésszen valamilyen tiltott szert. Akárcsak a repülőtereken.

Amúgy a mikrofon is tilos – bármennyire furán hangzik. Az előírások szerint csak azok a társaságok vihetnek be rögzítőkészüléket a stadionba, amelyek közvetítési jogokkal

rendelkeznek. Akik nem, azok szívnak a kapunál, nyilatkozatot kell aláírniuk, hogy csak az arra kijelölt területen használják a munkaeszközt. Ellenkező esetben rögtön ugrik a sajtóbelépőjük.

Korlátok nélkül mindenhol

Az ír–horvát mérkőzést a tévé előtt követők nem láthatták, hogy a himnusz után egy ír, a meccs végjátékában pedig egy horvát őrült szaladt be a játéktérre a poznani stadionban. Utóbbi majdnem kapott egy pofont az egyik ír játékostól. De elért egészen a kedvencei kispadjához, ahol a szövetségi kapitánynak, Slaven Bilicsnek talán még valamit oda is súgathott.

Az átokfutót végül nyakon csípték a biztonsági emberek és kikísérték. Hogy tovább mi lett vele, arról nem szól a fáma. Valószínű, hogy pénzbírsággal megúszta.

A fantasztikus hangulatú meccsen nem csak a pálya körül nem volt korlát. Az UEFA nem tartotta fontosnak, hogy a sajtótribün és a lelátó közötti részt bármivel elválassza. Még egy könyöklővel sem. Mivel az utolsó sorba szolt a helyem, karnyújtásnyira voltak a szurkolók.

Túlnyomó többségben írek,

akiknek ugyanúgy furcsa lehetett, hogy testközelből figyelhetik, hogyan készülnek a hírek. A csodálkozásra viszont nem volt idő, gyorsan a lovak közé csaptak. Már amúgy sem a reggeli teájukat fogyasztották, egyikük-másikuk láthatóan becsípett a meccsre. Énekeltek, drukkoltak, tapsoltak, hiszen kedvenceik nem minden tornára jutnak ki.

Az elfogyasztott alkoholmennyiség időnként a vécére is kikényszerítette őket, de ez nem ment mindenkinek egyszerűen. Még javában melegítettek a játékosok a pályán, amikor egyszer csak fentről lezúdult egy ír drukker. Szerencsémre egy széssel arrébb landolt, de neki is megkegyelmezett Fortuna istennő, semmi baja nem lett. Vagyis akkor nem érezte, mert egy pillanatnyi megszeppenés után kérdőre vonta társát, aki aztán segített neki kimenni.

Nagy a barátság amúgy az Európa-bajnokságon. A szervezők valamennyire megpróbálták elhatárolni a két szurkolótábor, de akinek nem oda szól a jegye, annak sem kell félnie, hogy nem szurkolhat kedvenceinek. A stadion bármelyik részében jól megfér a két nemzet, bárhol is játsszák a meccset. És ez így van rendjén.

Nehéz lenne ezt elképzelni egy magyar–román focimeccsen, mondjuk a Național Arénában. Nem is kell olyan sokat várnunk, hogy megtudhassuk, mivel a két gárda összecsap majd a vébé-selejtezőkben.

Addig is mindenki tanulhat szurkolásból. Mert az írek a vereség ellenére is felemelt fejjel hagyták el a lelátót, a lefújást követően is énekeltek. Nem törtek-zúztak, nem huligánkodtak. Aztán megtöltötték a kocsmákat, és valószínűleg reggelig ittak.